

Први од ових владика је Амфилохије.

Уочи изгласавања новог закона у Црној Гори којим ће имовина СПЦ Митрополије црногорско-приморске бити стављена под државну контролу, односно биће одузета Српској цркви, митрополит Амфилохије се састао са Милом Ђукановићем. Преговори ове двојице отаца модерне и шизофрене Црне Горе одвијали су се на броду, према нашим сазнањима, нека три дана, далеко од очију јавности.

Иако смо волели да слушамо његове «његошевске беседе» да видимо каква су му дела и какви су плодови његове политике. Треба се присетити само како је уз подршку Митрополита Мило пре две деценије победио Момира. Затим како је пацификовао протесте опозиције позивом да се остане кућама и да се не иде на улицу. Више пута је Амфилохије директно спасио или помогао Милу да дође или да се одржи на власти. Амфилохијеве закасне критике на рачун антисрпских потеза државног врха Црне Горе, попут критике уласка Црне Горе у НАТО две недеље након уласка, или критике отцепљења Црне Горе након отцепљења, су у служби замађивања српског народа у Црној Гори. Митрополит себе представља као великог српског патриоту који се својски бори за националне интересе али ето “зла судба” му не даде да ишта избори. Велике речи, а последице су готово увек ишле на руку антисрпског режима Мила Ђукановића.

Амфилохије, који је себи већ узео титулу првог архиепископа Црне Горе, крајем прошле године се састао са цариградским патријархом Вартоломејом који је под контролом

Запада. Посета Цариграду је практично била туристичка јер како објаснити да високи клирик СПЦ није најавио ову посету ни патријаршији нити у медијима, већ је наводно кренуо за Молдавију па му онда успут било да сврати до Цариграда. „Логично“ као кад кренете у Москву преко Њујорка. Спекулише се да је на том састанку пао договор о признавању црногорске цркве као аутокефалне од стране Цариграда. Амфилохије је имао кључну улогу у организацији одласка СПЦ на тзв критски сабор који су организовали Грци предвођени патријархом Вартоломејем, а скуп је обезбеђивао и надзирао амерички ФБИ. Због те и такве превртљиве политике у којој је предњачио наводно русофилски Амфилохије је руска црква била огорчена на Митрополита јер је управо тај несрећни сабор био почетак савременог раскола Москве и Цариграда. Тако је наводно велики Србин више пута политички спасавао антисрпског диктатора Мила са којим има врло блиске односе (такорећи духовничке) или пак наводно велики русофил огорчио Русе и РПЦ антируском црквеном политиком према тзв критском сабору у режији цариградског патријарха и америчких структура моћи. НАТО је клео али кад су већ црногорци ушли у НАТО. Све ово је превише чак и за «Његошем надахнутог» Амфилохија. Да ли треба рећи да је ово антињегошевска политика коју би и сам свети мудрац цетињски разобличио и проклео.

Цариград има проблем да подржи Мираша Дедеића, кога је претходно управо Цариград рашчинио. Бившег Мирашевог свештеника Лава Лајовића исто није захвално подржати, мада га је државна црногорска служба већ отпремила у Украјину на обуку код расколника. На крају као трећа варијанта остаје ипак митрополит Амфилохије, који је свакако хтео да буде патријарх српски, управо попут Денисенка украјинског расколника, који када га нису изабрали за московског патријарха прогласи себе лепо украјинским патријархом. Мило ће узети имовину СПЦ, то је извесно, и онда ће је вратити митрополиту Амфилохију, првом архиепископу аутокефалне црногорске цркве. Такав је план. Но људи снују, а Бог одлучује.

Други је Григорије.

До прошле године херцеговачки епископ, једнако предан конфедерализацији СПЦ зарад сопствених интереса и под палицом НАТО. Епископ Григорије је, ако се још неко сећа, позивао Радована Караџића и Ратка Младића да се предају Хашком трибуналу. Некадашњи млади ученик пензионисаног епископа Атанасија Јевтића изазвао је негодовање код српског народа у Републици Српској а и широм Србије када је позвао Младића и Караџића да се предају Хашком трибуналу. Нико није очекивао од ученика владике Атанасија да се овако постави.

Исто тако је волео више да се дружи и слика са католичким бискупима и муслиманским верским вођама но са неким српским владицама. После је Григорије редовно богослужио заједно са католицима у Дубровнику и широм Херцеговине, што му тврђи верници никад нису заборавили. А данас се исти Григорије позива на патријарха Павла када говори о Косову и тврди како му је патријарх Павле насамом говорио да је судбина Косова у рукама Американаца. То је наравно тешко проверити па епископ Григорије данас може да каже и како му је патријарх Павле лично рекао да треба подржати НАТО пакт. Проблем је што је злосрећни Григорије прећутао да је он заправо био у сукобу са патријархом Павлом, него данас, користећи се популарношћу покојног патријарха окреће воду на своју воденицу.

Некадашњи младић Младен, садашњи Григорије, скрива да је у време студентског протеста са садашњим Максимом, тада Миланом, уређивао Логос часопис студената Богословског факултета, који је водио систематску кампању против миротворне политике патријарха Павла. Први је тражио да се патријарх Павле смени, пензионише, а онда је лио крокодилске сузе над њим, па му и подигао споменик у Требињу. И сада се позивао на наводне Павлове изјаве, само њему речене, да ће Американци одлучити судбину Косова. Свима који иоле познају Григорија је јасно да је њему на првом месту пословна политика а тек потом интерес цркве. Исто тако никад није крио своје екуменистичке, прозападне и проамеричке ставове које готово увек потврђује у медијским наступима. Познато је да је он био жељени избор за Патријарха од стране тадашњег председника Тадића званог Клуни. Но СПЦ се одупрла притиску власти и странаца јер је Григорије био избор који у том моменту готово нико у Цркви не би прихватио. Последњих година се везао за проамеричког политичара Вука Јеремића кога је и подржавао на председничким изборима где је овај остварио мршавих 5 посто.

Трећи је Максим.

Млађахни Максим је од критског сабора, на који је митрополит Амфилохије „нерадо“ отишао први, и тако уценио СПЦ, која је већ била одустала од одласка на тај фингирани сабор Цариграђана, велики поборник Цариграда и Фанара. Како је само писао слаткоречиве хвалоспеве о критском сабору, на свом блогу, све стајлингом Зизиуласовим. По одласку у Америку, Максим постаје отворени поборник интереса Фанара и зизијевског ружичастог хришћанства по мери новог светског поретка. Стога није ни мало случајно што изражава невероватно разумевање за украјинске расколнике. Делује унутар СПЦ као човек Фанара намерно покушавајући да увуче СПЦ у сукобе са Московском патријаршијом непримереним критикама на рачун руске цркве. У Блицу га промовишу као део екипе младих и прогресивних епископа, ваљда то треба да значи да су ови остали стари и затуцани.

Тај тројац епископа уз повремену асистенцију владике Теодосија рашко-призренског, поставља себе као мерило патриотизма у СПЦ, све остале проглашавајући режимским људима. На удару њихове подле пропаганде су пре свега епископи Иринеј Бачки и митрополит Порфирије али и Патријарх Иринеј. Главни међу њима је епископ Григорије који је отишао за богату катедру Немачку а оставио свог човека у Требињу. Под изговором одбране Косова и Метохије од Вучићеве предаје Косова, увлаче СПЦ под скуте НАТО Цариграда. Колико су они заправо родољуби, најбоље говори Максимова недавна изјава да је Свети Сава на превару издејствовао аутокефалију за српску цркву. Класично шлихтање Фанару и шетање папуча окупаторима. Каква су они будућност Српске цркве, кад они лично српску цркву ни не претпостављају другачије сем као исцепкану, унижену, покрадену, попаљену и разорену, слушкињу Цариграда и НАТО-а. Но једну ствар заборављају да се изразимо речима Светог Николаја – тешка је рука Немањића Саве, нарочито према онима који руше његово дело.

Видети још: □

[Сергеј Железњак: Пружамо пуну подршку нашој браћи православним верницима у Црној Гори, Српској православној цркви и митрополиту Амфилохију у очувању светиња](#)

[Михаило Меденица: Сутра у Подгорици да би смо довека били у Призрену!](#)

(Видовдан)